

БДЖОЛИ І МУРАШКИ

Стоять дерева серед лісу,
На одному бджолиний рій,
Під ним Мурашник розмістився,
Шматочок вибравши тісний.

Облюбували Бджоли Захід,
Мурашник був від них на Схід,
І тут і там жили комахи,
Хтось по землі, комусь в політ.

І це було так споконвіку,
Ніхто чужих не помічав,
Хоч цих і тих було без ліку,
Свою домівку кожен знав.

Та стали бджоли помічати,
Мурашки чорні ще й малі,
Не намагаються літати,
Гуртом щось тягнуть по землі.

Нектар на квітах не збирають,
Гризуть листочки молоді,
Доріжки довгі прокладають,
Десь до підземних володінь.

Як можна так віками жити?

Мурашок треба спонукать
Цивілізації учитись,
Щоб їх від бджіл не відрізнять.

Та що із того може вийти?
Де був мурашник, стане рій?
Що неймовірне □ не зробити,
Не варто тішити надій.

Зі Сходу сонце завжди сходить,
На Захід котиться спочить,
Все буде так, як по природі,
Нікому це не відмінить.

Дата написання вірша: 2021-01-14